

RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)

19. juli 1999 *

I sag T-188/97,

Rothmans International BV, tidligere Rothmans Group Holdings BV, Amsterdam, ved solicitor Scott Crosby, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Victor Elvinger, 31, rue d'Eich,

sagsøger,

støttet af

Kongeriget Sverige, først ved Erik Brattgård, derefter ved konsulent Anders Kruse, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Sveriges Ambassade, 2, rue Heinrich Heine,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Ulrich Wölker og Carmel O'Reilly, derefter ved Ulrich Wölker og Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af en afgørelse fra Kommissionen om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i Toldkodeksudvalgets mødereferater,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne C.W. Bellamy, J. Pirrung, A.W.H. Meij og M. Vilaras,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 19. januar 1999,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsregler

- 1 I slutakten til traktaten om Den Europæiske Union, som blev undertegnet i Maastricht den 7. februar 1992, indsatte medlemsstaterne en erklæring (nr. 17) om retten til adgang til oplysninger (herefter »erklæring nr. 17«), der har følgende ordlyd:

»Konferencen mener, at gennemsigtighed i beslutningsprocessen styrker institutionernes demokratiske karakter samt offentlighedens tillid til myndighederne. Konferencen anbefaler derfor, at Kommissionen senest i 1993 forelægger Rådet en rapport om foranstaltninger, der kan øge offentlighedens adgang til de oplysninger, som institutionerne råder over.«

- 2 Efter erklæring nr. 17 forelagde Kommissionen den 5. maj 1993 Rådet, Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg meddelelse 93/C 156/5 om

offentlig adgang til institutionernes dokumenter (EFT C 156, s. 5). Den 2. juni 1993 offentliggjorde Kommissionen meddelelse 93/C 166/4 om åbenhed i Fællesskabet (EFT C 166, s. 4).

- 3 Som led i de første stadier på vejen mod gennemførelse af princippet om åbenhed vedtog Rådet og Kommissionen den 6. december 1993 en adfærdskodeks for aktindsigt i Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 340, s. 41, herefter »adfærdskodeksen«) med henblik på at fastsætte principperne for adgang til de dokumenter, Rådet og Kommissionen ligger inde med.

- 4 Kommissionen vedtog adfærdskodeksen ved afgørelse 94/90/EKSF, EF, Euratom af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter (EFT L 46, s. 58, herefter »afgørelse 94/90«).

- 5 Adfærdskodeksen, som Kommissionen har vedtaget den, indeholder følgende generelle princip:

»Offentligheden skal have størst mulig adgang til de dokumenter, som Kommissionen og Rådet ligger inde med.«

- 6 I adfærdskodeksen er udtrykket »dokument« defineret som »enhver skreven tekst, uanset medium, der indeholder oplysninger, som Kommissionen eller Rådet ligger inde med«.
- 7 Under afsnittet »Behandling af de oprindelige begæringer«, tredje stk. (herefter »forfatterreglen«), hedder det:

»Når det dokument, som institutionen ligger inde med, har en fysisk eller juridisk person, en medlemsstat, en anden EF-institution eller et EF-organ eller enhver anden national eller international organisation som ophavsmand, skal begæringen stiles direkte til dokumentets ophavsmand.«

- 8 De forhold, en institution kan påberåbe sig som begrundelse for ikke at give aktindsigt i dokumenter, er i adfærdskodeksens fjerde afsnit, der har overskriften »Undtagelsesordning«, opregnet som følger:

»Institutionerne afslår at give aktindsigt i dokumenter, hvis offentliggørelse kunne skade

- beskyttelsen af offentlige interesser (den offentlige sikkerhed, internationale forbindelser, valutastabilitet, retlige procedurer, inspektioner og undersøgelser)

- beskyttelsen af enkeltpersoner og af privatlivets fred

- beskyttelsen af drifts- og forretningshemmeligheder

- beskyttelsen af Fællesskabets finansielle interesser

- beskyttelsen af fortrolighed på anmodning af den fysiske og juridiske person, som har givet oplysningen, eller som krævet i lovgivningen i den medlemsstat, som har givet oplysningen.

Institutionerne kan også afslå at give adgang for at sikre beskyttelsen af institutionens interesser for så vidt angår tavshedspligten om forhandlingerne.«

Sagens faktiske omstændigheder

- 9 Sagsøgeren er et nederlandsk selskab under den multinationale koncern Rothmans, der hovedsagelig beskæftiger sig med produktion, distribution og salg af tobaksvarer, navnlig cigaretter.

- 10 Ved skrivelse af 23. januar 1997 anmodede sagsøgeren Kommissionen om aktindsigt i visse dokumenter, herunder mødereferaterne fra Toldkodeksudvalget — Transitsektionen (herefter »udvalget«) fra og med den 4. april 1995.

- 11 Den 21. februar 1997 skrev generaldirektøren for Generaldirektoratet for Told og Indirekte Beskatning (GD XXI) til sagsøgeren, at begæringen ville blive behandlet hurtigst muligt, men at der under hensyn til antallet og karakteren af de dokumenter, begæringen vedrørte, formentlig ville gå over en måned, inden sagsøgeren ville modtage svar.

- 12 Ved skrivelse af 26. februar 1997 anmodede sagsøgeren generaldirektøren om at bekræfte, at begæringen om aktindsigt var imødekommet som omhandlet i artikel 2, nr. 2, i afgørelse 94/90, og at den nævnte periode på en måned udelukkende var nødvendig for at indsamle dokumenterne.

- 13 Da denne skrivelse ikke blev besvaret, fremsatte sagsøgeren ved skrivelse af 14. marts 1997 over for Kommissionens generalsekretær en bekræftende begæring som omhandlet i artikel 2, nr. 2, i afgørelse 94/90.

- 14 Den 24. april 1997 svarede generalsekretariatet, at denne begæring ville blive behandlet hurtigst muligt, men at der formentlig ville gå over en måned, inden sagsøgeren ville modtage svar.

- 15 Ved skrivelse af 25. april 1997 gjorde sagsøgeren gældende, at det forhold, at generalsekretæren ikke havde besvaret den bekræftende begæring inden for en måned, indebar, at begæringen måtte betragtes som afslået.

- 16 Ved skrivelse af 30. april 1997 tilstillede generalsekretæren sagsøgeren visse dokumenter hidrørende fra Kommissionen, men afviste at udlevere udvalgets mødereferater med den begrundelse, at Kommissionen ikke var forfatter hertil. Generalsekretæren oplyste i øvrigt, at det fremgår af udvalgets forretningsorden, at dets arbejde er fortroligt.

- 17 Den 6. maj 1997 anmodede sagsøgeren generalsekretæren om at bekræfte, at de fremsendte dokumenter udgjorde samtlige dokumenter, der kunne gives aktindsigt i, om at oplyse, hvem der er forfatter til udvalgets mødereferater, og om at tilstille selskabet udvalgets forretningsorden.

- 18 Ved skrivelse af 15. maj 1997 bekræftede generalsekretariatet over for sagsøgeren, at man havde tilstillet selskabet alle de dokumenter, GD XXI var i besiddelse af, bortset fra udvalgets mødereferater. Generalsekretariatet understregede, at mødereferaterne ganske vist udarbejdes af Kommissionen, der virker som sekretariat, men at de godkendes af udvalget, og at det derfor er udvalget, der er forfatter til dem. Generalsekretariatet afslog at fremsende udvalgets forretningsorden med den begrundelse, at Kommissionen ikke er forfatter til dette dokument. Endelig blev der i skrivelsen erindret om, at udvalgets arbejde i henhold til forretningsordenen er fortroligt.

- 19 Ved skrivelser af 30. maj 1997 anmodede sagsøgeren toldmyndighederne i hver enkelt medlemsstat om aktindsigt i de omhandlede mødereferater. På tidspunktet

for nærværende sags anlæg havde selskabet modtaget syv svar, hvoraf de to blot anerkender modtagelsen af begæringen, mens de fem øvrige svar indeholder afslag på begæringen, i de fleste tilfælde under henvisning til, at udvalgets arbejde er fortroligt.

Retsforhandlinger

- 20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. juni 1997 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

- 21 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 25. november 1997 har Kongeriget Sverige anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande. Ved kendelse af 12. december 1997 har formanden for Rettens Første Afdeling taget begæringen til følge.

- 22 Retten har den 11. november 1998 besluttet at henvise sagen til Første Udvidede Afdeling.

- 23 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet sagsøgte og Rådet om at besvare visse spørgsmål skriftligt forud for retsmødet. Sagsøgte og Rådet har besvaret spørgsmålene inden for de fastsatte frister.

- 24 Ved skrivelse af 13. november 1998 har Kommissionen således som svar på Rettens skriftlige spørgsmål bekræftet over for Retten, at den den 20. november 1997 har tilstillet sagsøgeren visse dokumenter, som den ved en fejl havde undladt at sende til selskabet. Kommissionen erklærede, at den ikke var i besiddelse af andre relevante dokumenter.
- 25 Retsmødet har fundet sted den 19. januar 1999. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten.

Parternes påstande

- 26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Kommissionens afgørelse af 15. maj 1997, subsidiært Kommissionens afgørelse af 30. april 1997, om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i bestemte dokumenter annulleres.

 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Intervenienten, Kongeriget Sverige, har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 15. maj 1997.

Sagens genstand

29 På baggrund af Kommissionens svar af 13. november 1998 har sagsøgeren på Rettens forespørgsel under retsmødet bekræftet, at det udelukkende er udvalgets mødereferater, der er genstand for sagen.

30 Eftersom sagsøgeren principalt har nedlagt påstand om annullation af afgørelsen af 15. maj 1997 og subsidiært om annullation af afgørelsen af 30. april 1997, skal det afgøres, hvilken foranstaltning der har bindende retsvirkninger, som kan berøre det sagsøgende selskabs interesser gennem en væsentlig ændring af dets retsstilling (jf. f.eks. Rettens dom af 22.10.1996, sag T-154/94, CSF og CSME mod Kommissionen, Sml. II, s. 1377, præmis 37).

- 31 Det fremgår af skrivelsen af 15. maj 1997, at den alene udgør en bekræftelse af afgørelsen af 30. april 1997 om ikke at udlevere udvalgets mødereferater. Der gives i skrivelsen også afslag på at udlevere udvalgets forretningsorden, men forretningsordenen er ikke genstand for sagen. Endelig indeholder skrivelsen nogle supplerende forklaringer og oplysninger.
- 32 På baggrund af ovenstående er den eneste retsakt, der kan anfægtes efter EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF), afgørelsen af 30. april 1997 (herefter »den anfægtede afgørelse«).
- 33 Endvidere bemærkes, at det hverken på grundlag af stævningen eller replikken kan afgøres, om sagsøgeren gør gældende, at forfatterreglen (jf. ovenfor, præmis 7) er ugyldig. Det har under den mundtlige forhandling kunnet konstateres, at sagsøgeren ikke har fremført et sådant anbringende.

Realiteten

- 34 Sagsøgeren har påberåbt sig to anbringender. Som det første anbringende gøres det gældende, at der er sket en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF). Det andet anbringende går ud på, at der er sket en tilsidesættelse af afgørelse 94/90.

Det første anbringende: tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190

- 35 Sagsøgeren har anført, at den anfægtede afgørelse ikke er tilstrækkeligt begrundet og derfor bør annulleres.

- 36 Hertil bemærkes, at ifølge fast retspraksis indebærer begrundelsespligten, at det klart og utvetydigt skal fremgå, hvilke betragtninger den fællesskabsmyndighed, som har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, dels for at de berørte kan gøre sig bekendt med baggrunden for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels for at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres legalitetskontrol (jf. Rettens dom af 6.2.1998, sag T-124/96, Interporc mod Kommissionen, Sml. II, s. 231, præmis 53).
- 37 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen begrundet den anfægtede afgørelse ved at henvise til forfatterreglen og anføre, at sagsøgerens begæring i medfør af denne regel måtte afvises, fordi en anden myndighed var forfatter til de dokumenter, begæringen vedrørte. En sådan begrundelse er tilstrækkelig klar til, at det berørte selskab kunne forstå, hvorfor Kommissionen ikke tilstillede det de omhandlede dokumenter.
- 38 Det første anbringende kan herefter ikke tiltrædes.

Det andet anbringende: tilsidesættelse af afgørelse 94/90

Parternes argumenter

- 39 Sagsøgeren har principalt gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat bestemmelserne i afgørelse 94/90 ved at afslå at give aktindsigt i udvalgets mødereferater under henvisning til forfatterreglen.

- 40 Selskabet har anført, at det er Kommissionen, der udarbejder udvalgets mødereferater. Det er dermed Kommissionen, der materielt og intellektuelt er ophavsmand til disse dokumenter. Det forhold, at udvalget godkender dokumenterne, er ikke tilstrækkeligt til at gøre det til deres ophavsmand.
- 41 Sagsøgeren har endvidere understreget, at forfatterreglen har til formål at beskytte tredjemands dokumenter. Selskabet har henvist til, at udvalgets formand er en tjenestemand ved Kommissionen. Tilsvarende er det en repræsentant for Kommissionen, der indkalder udvalget, fastlægger dagsordenen, sender dokumenter til medlemmerne og varetager sekretariatsarbejdet. Endelig skal enhver korrespondance, der er bestemt for udvalget, sendes til Kommissionen og være stilet til udvalgets formand.
- 42 Kommissionen har anført, at den ikke gav afslag på sagsøgerens begæring om aktindsigt i udvalgets mødereferater. Den orienterede i sin skrivelse af 30. april 1997 blot sagsøgeren om, at udvalgets mødereferater ikke hørte til »Kommissionens dokumenter«.
- 43 Kommissionen har i denne forbindelse gjort gældende, at der som følge af henvisningen til forfatterreglen må sondres mellem den, der ligger inde med et dokument, og dets forfatter. Ifølge Kommissionen finder afgørelse 94/90 kun anvendelse på dokumenter, som Kommissionen er forfatter til. Der er herved tale om en ufravigelig formel betingelse for, at en begæring om aktindsigt kan imødekommes. I det foreliggende tilfælde konstaterede Kommissionen blot, at de formelle betingelser for at imødekomme begæringen om aktindsigt i udvalgets mødereferater ikke var opfyldt.
- 44 Kommissionen afviser, at den er forfatter til mødereferaterne. Det er rigtigt, at Kommissionen varetager udvalgets sekretariatsarbejde og som følge heraf

nedfælder mødernes indhold i mødereferater. Det forhold, at Kommissionen udfører dette tekniske arbejde, er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at Kommissionen bliver forfatter, idet forfatteren er den, der »intellektuelt er i besiddelse« af teksten. Udvalget godkender mødereferaterne, og det er eneansvarligt for sine forhandlinger, hvilket sagsøgeren også har anerkendt. Kommissionen kan derfor ikke være forfatter til disse dokumenter i intellektuel forstand.

- 45 Kommissionen har endvidere tilbagevist argumentet om, at udvalget blot er en »aflægger« af Kommissionen. Efter dennes opfattelse hviler den pågældende argumentation på en misforståelse af de såkaldte »komitologiudvalgs« rolle, funktioner og placering inden for Fællesskabets institutionelle rammer.
- 46 I henhold til bestemmelserne i Rådets afgørelse 87/373/EØF af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 197, s. 33, herefter »komitologiafgørelsen«), bistår de udvalg, der oprettes i overensstemmelse med denne afgørelse, Kommissionen, når denne vedtager gennemførelsesforanstaltninger i henhold til beføjelser, der er tillagt den af Rådet. Kommissionen udleder af brugen af verbet »bistå«, at udvalgene ikke kan betragtes som en integrerende del af Kommissionen.
- 47 Toldkodeksudvalget består af repræsentanter for medlemsstaterne og er ikke oprettet af Kommissionen, men ved Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1). Høring af dette udvalg er et væsentligt formkrav, og en tilsidesættelse heraf udgør en proceduremangel, der kan begrunde en annullation af de således vedtagne foranstaltninger.

- 48 Den svenske regering har erindret om, at afgørelse 94/90 er en retsakt, der må antages at tillægge tredjemand rettigheder, som Kommissionen er forpligtet til at respektere (Rettens dom af 5.3.1997, sag T-105/95, WWF UK mod Kommissionen, Sml. II, s. 313, præmis 55).
- 49 Den har anført, at de i komitologiafgørelsen omhandlede udvalg bistår Kommissionen ved udøvelsen af de beføjelser, Rådet har delegeret til Kommissionen. Udvalgene må derfor ud fra et organisatorisk og administrativt synspunkt betragtes som en integrerende del af Kommissionen.
- 50 Den svenske regering har endvidere gjort gældende, at såfremt komitologiudvalgene måtte betragtes som helt selvstændige organer, ville dette indebære, at udvalgenes dokumenter ikke var omfattet af reglerne om aktindsigt i Kommissionens og Rådets dokumenter. En borger, der ønsker at få indsigt i udvalgenes arbejde, ville i så fald være undergivet udvalgenes eget skøn, uden at der var mulighed for en domstolsprøvelse. En sådan fortolkning ville være i strid med princippet om åbenhed og er således ikke i overensstemmelse med hensigten med erklæring nr. 17 og med de erklæringer, der blev afgivet på Det Europæiske Råds møder i Birmingham og Edinburgh i 1992 (EF-Bull. 10-1992, s. 9, og EF-Bull. 12-1992, s. 7) og i København i 1993 (EF-Bull. 6-1993, s. 16).
- 51 Den svenske regering er af den opfattelse, at udvalgets mødereferater er blevet udfærdiget af Kommissionen som led i dennes arbejde. Kommissionen burde derfor have realitetsbehandlet sagsøgerens begæring og truffet afgørelse om, hvorvidt de ønskede dokumenter kunne udleveres.
- 52 Sagsøgeren har subsidiært gjort gældende, at det fremgår af skrivelserne af 30. april og 15. maj 1997, at Kommissionen har tilsidesat afgørelse 94/90 og

adfærdskodeksen ved at afvise at give den begærede aktindsigt under henvisning til bestemmelserne i udvalgets forretningsorden om, at udvalgets arbejde er fortroligt, uden at foretage en afvejning af de berørte parteres respektive interesser.

Rettens bemærkninger

- 53 Indledningsvis bemærkes, at erklæring nr. 17 og adfærdskodeksen fastslår det generelle princip, at offentligheden skal have størst mulig adgang til de dokumenter, som Kommissionen og Rådet ligger inde med, og at afgørelse 94/90 er en retsakt, der tillægger borgerne ret til aktindsigt i dokumenter, som Kommissionen ligger inde med (jf. dommen i sagen WWF UK mod Kommissionen, præmis 55).
- 54 Endvidere bemærkes, at når der er indført et almindeligt princip og fastsat begrænsninger heraf, skal begrænsningerne fortolkes og anvendes indskrænkende, således at anvendelsen af det almindelige princip ikke bringes i fare (jf. dommen i sagen WWF UK mod Kommissionen, præmis 56, og dommen i sagen Interporc mod Kommissionen, præmis 49).
- 55 Uanset hvorledes forfatterreglen nærmere må kvalificeres, må det konstateres, at der herved er indført en begrænsning af det almindelige princip om åbenhed i afgørelse 94/90. Det følger heraf, at reglen skal fortolkes og anvendes

indskrænkende, således at anvendelsen af det almindelige princip om åbenhed ikke bringes i fare.

- 56 Disse bemærkninger danner baggrund for Rettens bedømmelse af argumentationen om, at komitologiudvalgene er fuldstændig adskilte fra og uafhængige af Kommissionen, og at de omhandlede dokumenter derfor ikke hører til Kommissionens dokumenter.
- 57 Grundlaget for oprettelsen af komitologiudvalgene er EF-traktatens artikel 145 (nu artikel 202 EF), som bestemmer, at Rådet i de retsakter, det vedtager, kan tildele Kommissionen beføjelser til at gennemføre de af Rådet udfærdigede forskrifter. Udvalgene, som oprettes i overensstemmelse med komitologiafgørelsen, består af repræsentanter for medlemsstaterne og har en repræsentant fra Kommissionen som formand.
- 58 Ifølge komitologiafgørelsen skal de i overensstemmelse med afgørelsen oprettede udvalg, såsom Toldkodeksudvalget, bistå Kommissionen i forbindelse med udførelsen af de opgaver, der er tillagt den. I henhold til udvalgets forretningsorden varetager Kommissionen udvalgets sekretariatsarbejde, hvilket indebærer, at den udarbejder mødereferaterne, som godkendes af udvalget. Endvidere fremgår det, at Toldkodeksudvalget, ligesom de andre komitologiudvalg, ikke har egen forvaltning, eget budget, egne arkiver og lokaler og end mindre egen adresse.
- 59 På baggrund af disse konstateringer kan udvalget ikke betragtes som en »anden EF-institution eller et [andet] EF-organ« som omhandlet i den ved afgørelse 94/90 vedtagne adfærdskodeks. Eftersom der heller ikke er tale om en fysisk eller juridisk person, en medlemsstat eller enhver anden national eller international

organisation, må det konstateres, at et sådant udvalg ikke falder ind under nogen af de kategorier af andre ophavsmænd, der er nævnt i adfærdskodeksen.

- 60 Rådet har som svar på et spørgsmål fra Retten bekræftet, at komitologiudvalgene ikke er arbejdsgrupper dannet med henblik på at støtte Rådet i dets arbejde, men derimod er oprettet med henblik på at bistå Kommissionen ved udøvelsen af de beføjelser, der er delegeret til Kommissionen. Rådet har endvidere erklæret, at det kun undtagelsesvis ligger inde med kopier af de dokumenter, de pågældende udvalg udarbejder. Rådet har konkluderet, at et komitologiudvalgs mødereferater ikke er dokumenter, der tilhører Rådet, og at Rådet derfor ikke er kompetent til at give aktindsigt i sådanne mødereferater. Endelig har Rådet anført, at en begæring om aktindsigt i et komitologiudvalgs mødereferater bør rettes til Kommissionen, idet det er Kommissionen, der bestrider posten som formand for udvalget og varetager dets sekretariatsarbejde.
- 61 Endvidere bemærkes, at en afvisning af at give aktindsigt i de mange komitologiudvalgs mødereferater ville indebære en væsentlig begrænsning af retten til aktindsigt, hvis betydning er blevet understreget af Domstolen i dom af 30. april 1996 (sag C-58/94, Nederlandene mod Rådet, Sml. I, s. 2169) og af Retten, senest i dom af 17. juni 1998 (sag T-174/95, Svenska Journalistförbundet mod Rådet, Sml. II, s. 2289). En sådan begrænsning er ikke forenelig med selve formålet med retten til aktindsigt.
- 62 Under disse omstændigheder finder Retten, at komitologiudvalgene i relation til fællesskabsbestemmelserne om aktindsigt må anses for at henhøre under Kommissionen. Det er derfor Kommissionen, der skal træffe afgørelse vedrørende begæringer om aktindsigt i disse udvalgs dokumenter, såsom de omhandlede mødereferater.

- 63 Følgelig kunne Kommissionen ikke i det foreliggende tilfælde afslå at give aktindsigt i udvalgets mødereferater under henvisning til forfatterreglen i den ved afgørelse 94/90 vedtagne adfærdskodeks. Kommissionen tilsidesatte således afgørelse 94/90, da den traf den anfægtede afgørelse.
- 64 Det følger af ovenstående, at det andet anbringende kan tiltrædes, og at den anfægtede afgørelse bør annulleres, uden det er fornødent at tage stilling til sagsøgerens subsidiære anbringende.

Sagens omkostninger

- 65 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør den, henset til sagsøgerens påstande, betale sagens omkostninger.
- 66 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Følgelig bærer Kongeriget

Sverige, der er indtrådt til støtte for sagsøgerens påstande, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Udvidede Afdeling)

- 1) Kommissionens afgørelse af 30. april 1997 om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i Toldkodeksudvalgets mødereferater annulleres.
- 2) Kommissionen betaler sagsøgerens omkostninger og bærer sine egne omkostninger.

3) Kongeriget Sverige bærer sine egne omkostninger.

Vesterdorf

Bellamy

Pirrung

Meij

Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. juli 1999.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident